

Z obsahu:

Jděte k Josefovi
– strana 4 –

**Celibát a kněžská
povolání**

Církevní dějiny
nám dosvědčují, že
nedostatek duchov-
ních povolání má
svůj nejnvtírnější
důvod v hluboké
křizi víry.
– strana 5 –

Sestra

Emmanuela píše

Propukají první
známky jara a poutě
se čile obnovují...
– strana 6 –

**Cesta „malé
duše“ (2)**

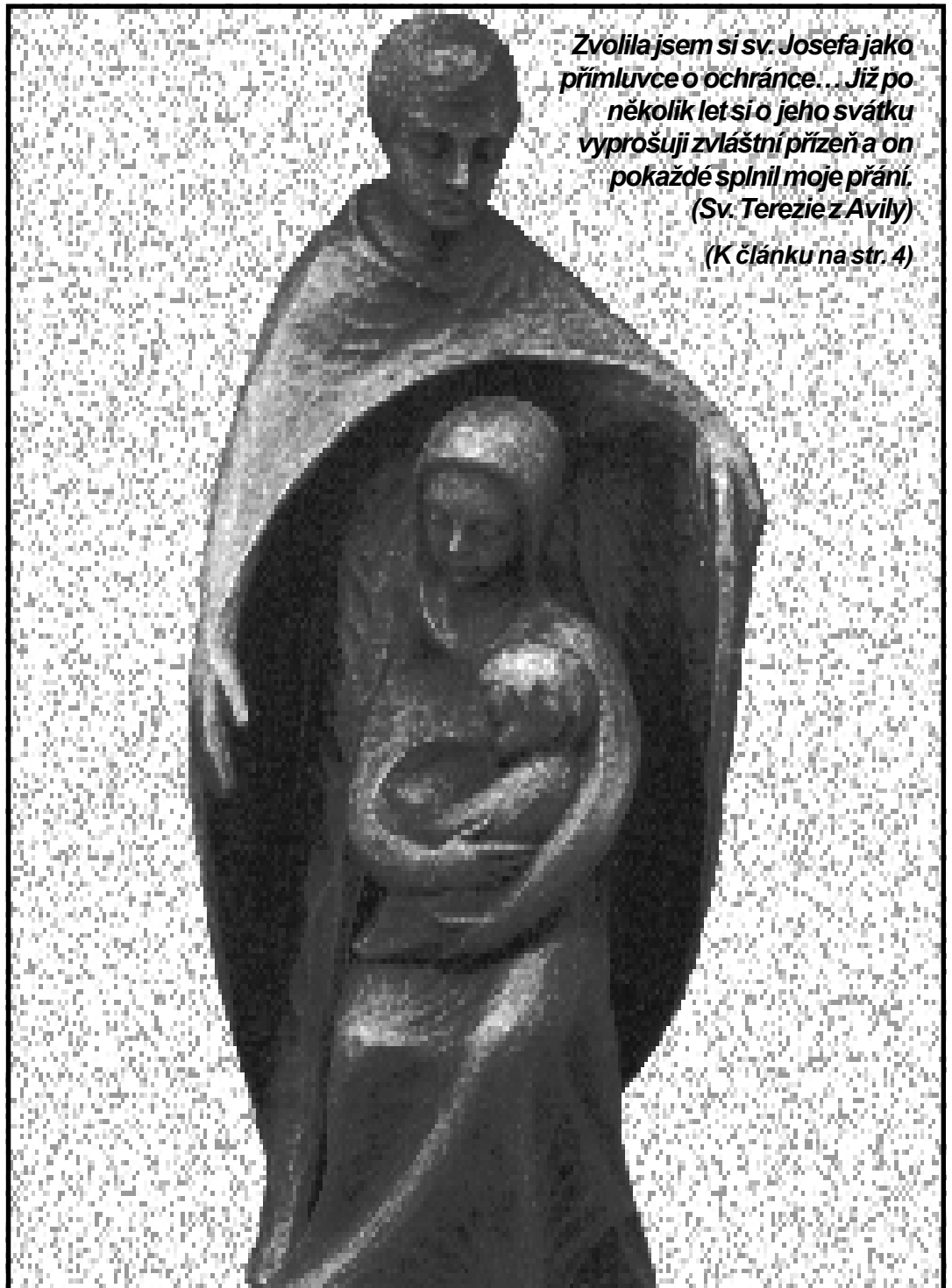
Nemocná rakovinou
zachraňuje svou
lékařku.
(Pokračování z č. 8)
– strana 7 –

**Lúno Panny Marie –
oslava života**

(Bratr Efraim)
– strana 8 –

Děkuji ti, Colette...

(Bílá kronika)
– strana 10 –

*Zvolila jsem si sv. Josefa jako
přímluvce o ochránce... Již po
několik let si o jeho svátku
vyprošuji zvláštní přizeň a on
pokaždé splnil moje přání.
(Sv. Terezie z Avily)
(K článku na str. 4)*

Maria na svatbě v Káně

Při generální audienci 26. února připomněl Jan Pavel II. znovu epizodu ze svatby v Káně Galilejské:

„Svatý Jan nám představuje na začátku veřejného působení Pána Ježíše první intervenci Panny Marie, která tak zahájila svou spolupráci na poslání svého Syna.“

„Význam a role Panny Marie, která opodstatňuje její přítomnost, se projevuje v okamžiku, kdy došlo víno. Když se Maria obrátila na Ježíše a řekla »Nemají vína«, předpokládá, že její zásah přinese užitek. Její rozhodnutí svědčí o odvaze její víry, protože dosud ještě Ježíš neudělal žádný zázrak.“

Svatý otec pak připomněl, že v Káně Panna Maria znovu ukázala, že se dala zcela k dispozici Bohu a předešla tak ve víře apoštoly, kteří budou svědky celé řady zázraků.

Ježíšova odpověď na Marii na slova: »Co ode mne žádáš,

ženo? Ještě nepřišla moje hodina« vyjadřuje zdánlivě určitý druh odmítnutí, kterým takřka vystavuje víru své Matky zkoušce. „Tímto výrazem zamýšlí Ježíš zařadit Mariinu spolupráci do plánu spásy tak, aby vycházela z její víry a z její naděje, a žádá, aby odložila pouhou roli přirozené matky.“

Jan Pavel II. pak potvrdil, že důvěra Panny Marie v moc svého Syna se potvrdila. Ježíš uskutečnil zázrak, a přijal tak s uznáním důvěru a účelivost své Matky.

„Mariin příkaz: »Cokoliv vám řekne, učinite« si zachoval plnou hodnotu a aktuálnost i pro křesťany všech dob... Dodává nám odvahu, abychom měli důvěru zbavenou pochybností, především tehdy, když sami nechápeme užitečnost toho, co Kristus od nás žádá.“

Novéna k Božímu milosrdenství

(Pro soukromou pobožnost)

„Lidstvo nenalezne pokoje, dokud se s důvěrou neobrátil k mému Milosrdenství“, prohlásil Spasitel služebnici Boží Faustině Kowalské (†1938 v Krakově). V řadě zjevení pověřil tuto řeholnici (pokračovatelku sv. Markéty Alacoque) v šíření úcty a důvěry k Božskému Srdci a Božímu milosrdenství, aby vybízela lidstvo k hluboké, neochvějné důvěře v Boží milosrdenství, v Boží lásku. Pokusili jsme se už někdy trochu pochopit propastnou lásku nebeského Otce, o které zpívá velikonoční chlozpěv „Exultet“ – „abys vykoupil otroka, svého Syna jsi vydal?“ Důvěra v tuto lásku je otevřením se duše k přijetí Boží milosti a voláním po ní a tím

postojem neustálé a nejučinnější modlitby.

Těm, kdo mají tuto hlubokou důvěru a spojují ji s napodobováním Boží lásky – praktikováním milosrdenství vůči bližním denními projevy (modlitbou, slovem, skutkem), přislíbil Ježíš úžasné milosti. „Kdo důvěruje mému milosrdenství, nezahyne, neboť všechny jeho věci jsou mémi.“ „Duše, která vložila důvěru v mé milosrdenství, je nejšťastnější, neboť já sám ji mám ve své starostlivosti.“

Za obzvláštní zdroj milostí určil „svátek Milosrdenství (první neděle po Velikonocích). „Duše, která (v tomto dni) při-

stoupí ke zpovědi a sv. přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů. „Novénu“ před tímto svátkem (od Velkého pátku do soboty před svátkem Milosrdenství) obdařil příslibem: „Skrze tuto novénu k Milosrdenství obdařím duše všemi milostmi.“ Slovo „všemi“ znamená dosažení všech dobrodiní, o která bude duše prosit, bez ohledu na to, zda se bude modlit o milosti pro sebe nebo pro druhé... Jak informoval oběžník olomouckého arcibiskupství – Acta curiae č. 3/1986 – spočívá novéna v (denní) modlitbě Korunky k Božímu Milosrdenství.

„Korunka k Milosrdenství“ jako projev důvěry se doporučuje ovšem i mimo novénu a Pán slibuje, „že kdokoliv se ji bude modlit, dosáhne v hodině smrti velkého milosrdenství“. Když se modlíme Korunku, sjednocujeme se s obětí na Kříži a spojujeme se s obětmi mší sv. na celém světě. Odvoláváme se na lásku věčného Otce, která našla svůj největší projev v bolestném utrpení Ježíše pro naši spásu. Téměř táž slova („Věčný Otče...“) nacházíme v modlitbě diktované andělem Lucii a jejím malým druhům ve Fatimně r. 1916.

„Korunka k Milosrdenství“ se modlí na obyčejném růženci. Začíná modlitbou Otčenáš, Zdravas a Věřím. Následuje pět desátků, každý začíná (na velkém zrnku růžence) slovy: „Věčný Otče, obětuj ti Tělo a Krev, duši a Božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i celého světa.“ Na malých zrnkách pak desetkrát voláme „Pro jeho bolestné utrpení smiluj se nad námi a nad celým světem!“ Korunka končí trojím zvoláním „Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem!“

Text Novény k Božímu Milosrdenství

I. den

Modleme se za celé lidstvo

Nejmilosrdnější Ježíši, jehož vlastností je slitování a odpuštění, nehleď na naše hříchy, ale na důvěru, kterou máme v tvou nekonečnou dobrotu: přijmi nás všechny do svatyně svého nejmilosrdnějšího Srdce a nedej z ní nikomu odejít na věky! Pokorně tě o to prosíme pro lásku, která tě spojuje s Otcem i Duchem svatým.

Věčný Otče, pohleď svým milosrdným okem na celé lidstvo, a především na ubohé hříšníky: jejich jedinou nadějí je nejmilosrdnější Srdce tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista: pro jeho bolestné utrpení ukaž nám své milosrdenství, abychom všichni společně na věky oslavovali tvou všemohoucnost. Amen.

Otče náš... Zdravas... Sláva Otci... atd. (Korunka k Božímu Milosrdenství)

II. den

Modleme se za duchovenstvo, jehož prostřednictvím stéká na lidstvo milosrdenství Boží

Nejmilosrdnější Ježíši, od něhož pochází všechno dobré, rozmnož milosti v duších svých kněží, řeholníků a řeholnic, aby důstojně a úspěšně plnili své povinnosti na tvé vinici a všechny ostatní povzbuzovali slovem i příkladem k náležitému uctívání tvého Milosrdenství navěky.

Věčný Otče, pohleď svým milosrdným okem na zástup dělníků na své vinici – na duše kněží, řeholníků a řeholnic, kteří jsou předmětem zvláštní lásky tvého Syna a našeho Pána Ježíše Krista: obdař je silou svého požehnání a uděl jim víc svého světla, aby mohli dobře vést ostatní po cestách spásy a zprostředkovat jim Tvé milosrdenství. Amen.

Otče náš... Zdravas... Sláva Otci... atd. (Korunka k Božímu milosrdenství)

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,31–33

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy sjednám s Izraelem a Judovými domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich Pánem – praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelem a Judovými domem po těch dnech – praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhá, bratr bratra: „Poznej Hospodina!“ Neboť mě poznají všichni od nejmenšího po největšího – praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hříchy už nevzpomenu.

2. čtení – Žid 5,7–9

Bratři! Kristus v době, kdy jako člověk šel na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti osvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokončil své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro ty, kteří ho poslouchají.

Evangelium – Jan 12,20–33

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako pouťníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrnko nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumřelo však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahne počtou. Nyní je moje duše rozchevna. Co mám říci? Otče, vysvobod' mne od této hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny (lidi) k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Myšlenka na neděli

OSLAVA OTCOVA JMÉNA

Zamyšlení nad úryvkem Jan 12,2–33

Jestliže zrnko země, vydá mnohý užitek

Přečti si pozorně zápis z Janova evangelia. Pozdrav řecké pouťníky, kteří se přišli poklonit Hospodinu. Chtěli by však také vidět Ježíše Krista. Co krásnějšího si mohou přát? Blahopřej jim k jejich svaté horlivosti a připoj se k nim. Ježíš vás chce obdarovat nejen tím, že Jej uvidíte, ale uslyšíte samého nebeského Otce, který se zalíbením shlíží na pokoru a poslušnost svého Syna.

Řeční pouťníci se dověděli o věhlasu, který si Ježíš získal především jako divotvůrce. Ale nyní se máš dovědět, že Ježíšova sláva se zakládá na něčem zcela jiném. Když se díváme na zrnko obtěžkaný klas, nevzpomínáme na to jediné zrnko, ze kterého klas vyrostl. To zrnko umřelo v zemi, vydalo ze sebe všechno, čím bylo a co mělo. Z jeho úplného zmaru vzešel stonásobný užitek. Právě to je symbolem nastávající Ježíšovy cesty. Ježíš však mluví o ní také proto, aby tě vyzval k následování. Pro ty, kteří by *rádi viděli Ježíše*, má připraveno své vznešené tajemství.

Dokážeš docenit Jeho nabídku a možnost, že i ty můžeš přinést tak mnohonásobný užitek? Nemůžeš prokázat Ježíši větší službu, než když se připojíš k jeho cestě, abys byl tam, kde bude Ježíš: budeš s ním procházet bolestnou obětí, ale *dojdeš cílu Otce*, protože pomáháš uskutečnit jeho záchranný plán spásy. To je ten nejhlubší smysl následování Ježíše Krista. Je to tajemství mnoha světů, kteří nejen, že sami zaplňují nebe, ale přivedli a stále ještě přivádějí za sebou svůj *mnohonásobný užitek*: zástupy duší, které získaly milost díky jejich dobrovolné a úplné oběti.

Leká tě představa zrna, které bylo zatlačeno do země, aby tam *ztratilo svůj život*? Nepodivuj se tomu, že při pomýšlení na možné utrpení tě svírá úzkostný strach. Ani Ježíši se tato úzkost nevyhýbá, ale nevzdává se. *Vždyť právě proto přišel*. I tato úzkost je součástí dokonalé sebeoběti. Útěcha, která posiluje tvého Pána, je i tvojí útěchou: Svou ochotou *zemřít jako zrnko v zemi* přispívá k tomu, aby *jméno Otce bylo oslaveno*. Zapiš si hluboko do srdce Otcův hlas, který se právě ozývá také *kvůli tobě*. Připo-

mínej si ho, kdykoliv pocítíš tíhu samoty a stravující bolesti. Jsou to porodní bolesti nového života, který vede ke slávě.

Boží Syn má důvod útěchy také v těch, kteří přijmou jeho výzvu. *Až bude povýšen od země*, bude jeho příklad neodolatelně přitahovat a probouzet ochotu připojit se k jeho oběti. Tak bude jeho smrt *vydávat nový a nový užitek*. Budou to celé zástupy, které půjdou za ním po jeho cestě, aby tak otevřely duším ztracený ráj.

Vládce tohoto světa bude definitivně vyhnán. Na jeho porážce se spolu s ukřižovaným Spasitelem smrti budou podílet i jeho *služebníci*. Ačkoliv Nepřítel nabízí majetek, slávu a moc, Ježíšovi následovníci se pro svého Mistra rozhodnou právě tehdy, když bude jejich Pán oloupený, potupený a zmučený *povýšen od země*. To je Ježíšovo vítězství, že všichni ti, které *přitáhne k sobě*, pohrdnou lákavou nabídkou *vládce tohoto světa*, učiní pravý opak, ukřižují své sobectví, znenávidí svůj dosavadní život jen pro sebe, zaslepený egoismus pachtící se za nespravedlivým potěšením, které žije na úkor druhých, uchvátí je Kristovo bláznovství a dají dokonce sami sebe za oběť pro ty druhé.

Ve světle Ježíšovy velkodušné a milosrdné lásky můžeš docenit i to, co to znamená *být vyvržen ven*. To znamená ztratit navždy a nenávratně jakoukoliv vyhlídku na návrat domů. Ven – mimo Boží království – bude vypuzen odvěký Nepřítel, *vládce tohoto světa*, ale s spolu s ním budou *vyvrženi ven* všichni ti, kdo se s ním zapletou do té míry, že je nepřítahne ani ukřižovaný, ani oslavený Ježíš. Všechna úzkost, kterou Ježíš prožívá z budoucího utrpení, i samo utrpení a smrt je protiváhou zoufalé beznaděje, jakou představuje hrozba onoho prostoru hrůzy a tmy *venku* mimo Jeho království. Jsou lidé, kteří si namlouvají, že tento prostor zavržení je jen smyšlenka. Není-li »vnější prostor«, není ani Boží království. Jaký by jinak měla smysl Ježíšova namáhavá cesta? Čím by byli ti, kteří mu uvěřili, jaká síla by je mohla přitahovat k Ježíši až na jeho kříž? V čem by spočívala *oslava Otcova jména*? Spočívá přece v tom, že Ježíš, *ačkoliv byl Syn, zakusil, co je utrpení a poslušnost, a stal se pro ty, kteří ho poslouchají, příčinou věčné spásy*⁽¹⁾. Chápeš už tedy, co vlastně má na mysli, když volá: *Otče, oslav své jméno!* ? Je to totéž, jako kdyby řekl: *Veźmi si mne a ukřižuj, aby mohli vejít k Tobě!*

Otče, oslav své jméno!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾srov. 2. čtení Žid 5, 8n

Jděte k Josefovi

Sv. Josef je nám nesmírně blízký. Jediný ze Svaté Rodiny nepožívá žádných osobních privilegií. Je spíše člověk jako my, ale není to pouhá sádrová postava, která představuje dnes již „nepopulární ctnosti“.

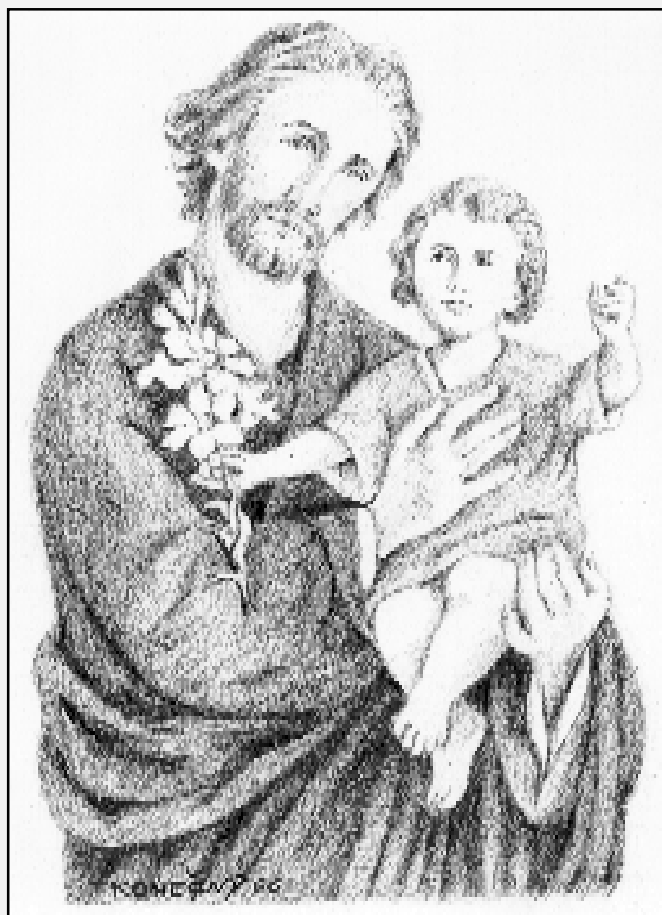
Kdo věří tak jak Josef, není průměrný. Když k němu Bůh promluvil, nezbylo u něho nejmenšího místa pro pochybnost. Všechny jeho vlastní představy musely jít stranou. Očekávají se od něho věci, na které dříve vůbec nemyslel. Trvá však pevně na tom, co mu Bůh řekl. Jeho víra není ani dobová, ani přizpůsobená, není nijak konvenční ani konformní vůči svému okolí. Protože poznal, co Bůh od něho chce, udělá to, co se musí udělat. Dovolil, aby celý jeho život byl proměněn tím, co by mělo řídit i náš život: vírou v božství Ježíše Krista a z toho vyplývající panenskou čistotu Panny Marie. Neboť slova, která mu anděl oznámil, nic jiného neobsahovala: *Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku k sobě, neboť dítě, které počala, je z Ducha svatého (Mt 1,20).*

Proto dal celý svůj život do služeb Bohočlověka a jeho panenské Matky. Tam, kde by druzí mysleli na svou vlastní bezpečnost, vidí Josef jen důvěru a bezmocnost těch, kteří mu byli svěřeni. Protože chtěl hlavu církve chránit ze všech

sil, je stále patronem církve, jak to řekl Pius XI. v encyklice **Quam pluries**: *Nyní ovšem skrývá tento božský dům, který Josef řídí svou otcovskou plnou mocí, počátky vznikající církve. Jako je svatá Panna rodičkou Ježíše Krista, tak je Matkou všech křesťanů, které porodila na Kalvárii ve velkých bolestech. A stejně tak je Ježíš Kristus prvorozeným ze všech křesťanů, které adoptoval a kteří jsou jeho bratřími. Na tom pak spočívá důvod, proč svatý patriarcha Josef cítí, že mu bylo zvláštním způsobem svěřeno celé společenství křesťanů, z nichž se skládá církev, společenství, nad nímž uplatňuje jako muž Mariin a otec Ježíše Krista takřka otcovskou autoritu.*

Služba svatého Josefa jde nyní ještě dále. On nešel na odpočinek. Kdo jej vzývá, nebude zklamán. Kdo se zasazuje za záležitosti pravé církve, nachází v něm mocného pomocníka. Kdo je tak jako Josef připraven zanechat všeho a sloužit církvi, může s ním bezvýhradně počítat. Protože věrnost k Boží rodině je jeho specialitou.

Tato věrnost vyrůstá z lásky, tak jak se láska osvědčuje ve věrnosti. Věrnost to je vlastnost velkých srdcí. A velkodušnost vyznačuje z chování Ježíšova pěstouna od prvního okamžiku. To není malichernost, že nechce ublížit Marii, nýbrž projev jeho spravedlnosti. Jde dobrovolně stranou, všeho se vzdává. Když Bůh chce, odchází do ciziny, do neznáma. Když se zdá, že jeho role skončila, vrací se domů. Protože našel Boha, nehledá sám sebe. Je to opravdový milovník. Miluje církev,

Ilustrace Mgr. K. Konečný

Zvolila jsem si sv. Josefa jako přímlovce o ochránce. Do dnešního dne si nevzpomínám, že bych jej prosila o něco, co by mi nezajistil... Pán Bůh svěřuje svou milost svatým, aby nás podporovali v té či oné potřebě; ale slavný svatý Josef, a to vím z vlastní zkušenosti, uplatňuje moc své přímlovy ve všech potřebách.

Již po několik let si o jeho svátku vyprošuji zvláštní přízeň a on pokaždé splnil moje přání. Když však pro moji nedokonalost moje prosba odbočovala od Boží chvály, zařídil to obdivuhodným způsobem tak, že jsem obdržela ještě mnohem větší milosti.

Sv. Terezie z Avily

protože pochopil, proč je osoba současně institucí. Osoba silou božství, institucí skrze „Staniž se“, které vyslovila služebnice Páně. Stejně tak jako u tehdy svěřené Svaté Rodiny ani u dnes svěřené církve nelze oddělovat božské působení a lidskou spolupráci. Kdo zná Boží konání, miluje obojí tak jako Josef. A jako on je ochoten pro obojí i trpět.

Mohli bychom uvést ještě další „nečasové vlastnosti“ sva-

tého Josefa. Ale již ty tři – neotřesitelná víra, věrnost ve službě a nesobecká láska – postačí, aby mohl být podezříván z fundamentalismu od těch, kteří v takových postojích vidí překážku k seberealizaci. Právě proto, že nám svatý Josef jako člověk je tak blízký, může být nepříjemným současníkem pro každého, kdo se zabydlel ve svém pohodlí a na každé volání Boží i volání církve umí položit přinejmenším odvážnou protiotázku.

Miluji jej stále, toho světce v pracovní zástěře, skládám do něho všechnu svou důvěru a nikdy jsem nebyl zklamán. I nyní, když jsem nejvyšší pastýř církve a tíží mě těžké starosti, obracím se na tohoto tichého světce od hoblice, který je současně ochráncem církve, tak jako se za svého pozemského života postavil na ochranu Panny Marie a božského Dítěte.

Jan XXIII.

Celibát a kněžská povolání

Veichstättské diecézi musel jeden z kněží odejít z kněžské služby, protože se ukázalo, že bude otce dítěte. V této souvislosti obdržel biskup W. Mixa mnoho dopisů. Jeho odpověď je velmi podnětná i pro nás.

Ve všech evangeliích jsou obsaženy výzvy k následování, které Ježíš vyslovuje s veškerou naléhavostí. (srov. Mt 10,37–39; Mk 8,34–35; Mk 10,28–30; Lk 14,25–35; Jan 12,25–26).

Požaduje od učedníků dokonce, aby nechali svou manželku a svou rodinu na holičkách a věnovali se naplno hlásání evangelia. V 19. kapitole Matoušova evangelia hovoří Ježíš zcela jasně o *panictví pro Boží království*, při čemž dodává: *Kdo může pochopit, ať pochopí* (Mt 19,12).

Od samého počátku církve prosazoval se i proti ojedinělému odporu celibátní způsob kněžského života, který byl závazně zaveden od 12. století jako součást kněžské služby. V celibátním způsobu života se stále více spatřovalo svědectví pro Krista, a to zvláště v těch stoletích, kdy po konstantinovském obratu již prakticky skončilo pronásledování křesťanů. Toto zvláštní znamení má velký význam především v dnešním době se silně zmaterializovaným životním způsobem jako svědectví osobní víry v živého Krista, hluboké lásky k němu.

Nedostatek kněží

Nelze popírat, že celibátní způsob života ve spojení s kněžstvím se stal pro mladé lidi sporný. Není tomu tak ovšem proto, že od určité doby má veřejnost málo pochopení pro tento životní stav? Nestal se celibát sporný proto, že i odpovědní lidé ve farnostech, kteří utvářejí veřejné mínění, pokládají tuto životní formu za překonanou?

Mýlím se, jestliže na druhé straně konstatuji, že dnes mnoho lidí tvrdí, že je to příliš odvážné slibovat na celý život věmost jedinému muži nebo jediné ženě, aby žili spolu v manželství? Pro svátost manželství, která je určena pro věmost během celého zbytku pozemského života, nemá mnoho lidí žádné pochopení. Totéž platí pro jiné křesťanské celibátní formy života. Můžeme tedy konstatovat, že obě tyto cesty, které se ocitly v krizi, se proto stávají sporné, protože se namnoze vytratila věrohodná víra a osobní odevzdanost Bohu. V našich farnostech se budeme muset opět mnohem více modlit za mladé lidi, aby byli schopni se rozhodnout pro křesťanské manželství a někteří také byli ochotni přijmout od Boha povolání pro výlučnou službu evangelium v kněžském nebo řeholním stavu.

Možná že mě mnozí nepochopí, když budu směle tvrdit: Když se budeme vytrvale modlit za dobrá kněžská a řeholní povolání a budeme mladé lidi upozorňovat na možnost takového způsobu života, budeme mít v budoucnosti také dostatek kněží. Kristus sám vyzval své učedníky, aby se modlili o dělníky na Pánovu zeň. Církevní dějiny nám dosvědčují, že nedostatek duchovních povolání má svůj nejvnitřnější důvod v hluboké krizi víry.

Zatížení pro ekumenické snahy?

V upřímných rozhovorech se zástupci církevního vedení jednotlivých zemských evangelických církví vyšlo zřetelně najevo, že mnoho odpovědných v evangelické církvi má velké

starosti v jedné záležitosti. Jde o ztroskotaná manželství pastorů a pastorek. Jak mají být rozvedení a znovu ženatí pastoři opět nasazeni? Jak se má řešit problém, když u některého evangelického faráře nebo farářky se nevydaří ani druhé manželství a dochází ke třetímu sňatku? Není mým úkolem, abych tyto situace hodnotil, chci jen upozornit na tuto krizi. Je tu ještě ta skutečnost, že v průběhu rozvodového řízení evangelického duchovního trpí celá obec, protože odpovědný představený je zcela zaměstnán jen svými osobními problémy.

Je třeba také upozornit na to, že v evangelických dílčích církvích mnoho moderních praktik, jako manželství „na zkoušku“, soužití osob stejného pohlaví, některé druhy sexuální předčasnosti, není bráno tak vážně jako v katolické církvi. Některé požadavky, které formulovalo tzv. »Kirchenvolksbegehren« (tzv. hnutí »Církev, to jsme my«), byly v evangelické církvi již uvedeny do praxe. Jsou však nekatolické církve při tomto způsobu života účinnější než katolická církev? Musíme si položit otázku: Může se církev ve všem tak přizpůsobit, že už na ní nikomu nic nevadí? Nebo jinak: Je církev, která mě v ničem neomezuje a neotesává, která nevyzývá k žádnému protikladu, ještě vůbec Kristovou církví? Sám Ježíš Kristus a jeho evangelium jsou pro nás trvalou výzvou a požadavkem k permanentnímu obrácení.

Pokrytectví a tajnosti?

Námítka, že celibát je pokrytectví, může být chápána spíše jako zášť. Chtěl bych jen

— Ale je tu ještě jeden důvod, pro který může být svatý Josef „nečasový“. Papež Jan Pavel II. řekl v jedné středeční katechezi: *Konečně musíme dodat, že působivá slova apoštola Jana: »Celý svět stojí pod mocí Zlého« (1 Jan 5,19), poukazují na přítomnost ďábla v lidských dějinách, přítomnost, která se ještě přirostává, když se člověk a společnost vzdalují do Boha. Svatý Josef je však podle litanie terror daemonum – postrachem zlých duchů. Co tedy Odpůrci více vyhovuje, než zatlačit takového svatého do pozadí a do zapomenutí? A on se o to snaží právě v době, kdy podle Pavla VI. *nejnaléhavější potřebou církve je bránit se proti Zlému, kterého nazýváme ďábel*. Tak jako se přestalo s modlitbou k svatému Michalu archandělovi po každé mši svaté, tak i vyzývání svatého Josefa proti útokům ďábla pokládají někteří za překonaný humbuk minulé doby. Výsledek takového ústupu je jasný: *Do církve pronikl Satanův dým!* (Pavel VI.).*

Kdo se tedy chce osvobodit od sekularizovaného a zbyrokratizovaného myšlení, pro koho má církev a víra ještě opravdovou váhu, kdo raději snese nálepkou „fundamentalista“, než aby dovolil vyjmout jediný kámen ze základů církve, ten má svatého Josefa na své straně. Proti tomuto svatému nemůže ani ďábel, ani podďáblivé trvale škodit. Kdo má odvalu hledat cestu k Ježíši a k Marii, nemůže najít spolehlivějšího vůdce. Tak, jak je velkodušný, povede nás ochotně k srdci těch, pro které bilo jeho srdce. On také vychová naše srdce, aby nebylo úzkopsré, ale velkodušné, radostné, srdce bijící pro Ježíše, pro Marii a pro církev.

Rudolf Michael Schmitz
Der Fels 3/96
přeložil IŠ-

Modlitba o vnitřní uzdravení

*Pane Ježíši,
Kéž mě naplní láska
tvého Srdce!
Uč mě pamatovat na to,
že jsem se narodil,
protože ty sis mě vyhlédl.
Provázej mě celým mým
životem od okamžiku,
kdy jsme byl počat,
až do dnešního dne.
Uzdrav mě od každé rány,
která zasáhla mé srdce,
moji citlivost, moji paměť,
moji představitost,
moji vůli.
Osvobod' mé bytí
od všech pouť,
od všech řetězů,
které mě zotročují.
Kéž mohu skrze tvého
svatého Ducha
žít svobodně a radostně ve
službě tobě a ve službě
svým bližním.
Ježíši, ke cti tvého Otce
a skrze ruce Panny Marie
odevzdávám ti celého sebe,
tělo, duši i ducha.
Děkuji ti, že jsi mne stvořil!*

*Z poutního místa Issia,
Effenbeinküste*

Celibát a kněžská povolání – pokračování ze str. 5

zcela věcně uvést: Kdyby tomu tak bylo, pak by v manželském soužití i v jiných povoláních muselo být mnohem méně psychických onemocnění, méně závislosti na alkoholu a na jiných omamných prostředcích. Ale skutečnost je právě opačná. Údajně trpí více než 50 % obyvatelstva více nebo méně výraznými duševními chorobami a psychologové mají vrcholnou konjunkturu. Na výtku o pokrytectví bych chtěl říci, že i manželé, kteří jdou čestně a věrně svou společnou cestou, mohli by být označeni za pokrytce, protože dnes mnoho lidí

Sestra Emmanuela píše...

Pochválen buď Ježíš!

Propukají první známky jara a poutě se čile obnovují. Ale zima nezabránila Gospě v její práci! Minulý měsíc přišel na svou 4. pouť jeden mladík ze Splitu (Ivica, 26 let). Trpí schizofrenií a musí žít pod těžkým lékařským ošetřováním. Před pěti lety, bez patrných důvodů, začal slyšet hlasy. Ty hlasy nikdy neutichaly, i v noci mu bránily ve spánku. Bez ustání mu opakovaly, že je nehodný, že Bůh ho nenávidí, že válka začala kvůli němu, že všechno zlo, které se děje ve světě, je jeho vinou, že se má zabít, protože jeho život je přebytečný, atd. V posledních letech se jeho stav jen a jen zhoršoval.

V lednu byl tak vyhublý, že bylo politování ho vidět. I jeho pokožka se začala loupat, celé jeho tělo jakoby se trhlo na cáry. K jeho neustálým vnitřním mukám se přidávala utrpení a pokoření strašných vedlejších účinků léků, čím dál silnějších. Ivica byl rozdrčen, bylo lze se obávat blízké sebevraždy.

si ani neumí představit, že věrné manželství je možné. Ti početní kněží, kteří prožívají svůj život ve věrnosti a oddanosti své službě, jsou takovou výtkou urážení, ano přímo pomlouvání. Jak je možno se za to odpovídat před Bohem? Na závěr chci potvrdit: Každý křesťan, bez ohledu na to, v jakém žije stavu, tedy také já, musí denně myslet na to nejpodstatnější ve svém životě a přirozeně také na Boha. Každý z nás musí být stále připraven obrátit se, musí na sobě pracovat a prosit Boha o sílu a o milost, aby byl schopen dostát jednou přijatým závazkům s důvěrou a v plné osobní svobodě. |

překlad -Iš-

Jedna přítelkyně ho dovedla k otci Zovkovi, který nikdy neodmítá modlitbu nemocnému. Neměl než tři minuty a nic nevěděl o tomto mladíkovi. S velkou soustrastí a vírou mu požehnal. Když se Ivica vrátil do Medjugorje, všiml si, že hlasy, které ho bez ustání znepokojovaly, umlkly. Pár dní nato se ho má přítelkyně zeptala, kdy ty hlasy přestaly?

„Když se nade mnou modlil P. Zovko“ řekl. „Pak už jsem je nikdy neslyšel.“

Ivica má velkou víru a hodně lásky k Panně Marii. Už několik týdnů vzdává díky za toto osvobození, které mu dovoluje postupně omezovat léky a nabírat dech. Mír a odvaha nahrazují pekelná muka, která ho trýznila dnem i nocí. Avšak nepřestávejme, „nosit ho“ v modlitbě!

Večer 11. 2. na hoře s Ivanem – Gospa nám řekla, že nám žehná pro postní dobu. Vzpomeňme si, že v uplynulých letech nás vyzvala znovu číst jak poselství daná pro postní dobu, tak i biblické texty vlastní této době.

Tři roky před jubilejním rokem 2000, zatímco nás Jan Pavel II. uvádí do intimity Syna, není náhodou, že hned v prvním měsíci tohoto „tříletí“ nás Gospa napojuje na drama ateizmu. Je důležité propagovat její výkřik našimi kopiemi poselství a našimi „internety“, ale ještě důležitější je odpovědět s velikou velkodušností. Také není náhodné, že Gospa zvolila 2. leden 1997 k tomu, aby otevřela všem svá setkání s Mirjanou za nevěřící. Konkrétně tím ukazuje, jak velice pro ně potřebuje naši pomoc. Je krásné vidět, že mnoho osob odpovědělo na její výzvu tím,

Medjugorje 15. 2. 1997

Tři roky před jubilejním rokem 2000, zatímco nás Jan Pavel II. uvádí do intimity Syna, není náhodou, že hned v prvním měsíci tohoto „tříletí“ nás Gospa napojuje na drama ateizmu...

že se s ní začaly modlit, celým srdcem, všude ve světě. (2. února nebylo dáno zvláštní poselství.)

Když posloucháme členy modlitební skupiny, které zde formovala, je snadné dojít k závěru, že největší radost, jakou jí můžeme udělat, je spojit se v téže modlitbě, mít jedno srdce, jednu duši, modlit se společně, jako ona sama to mohla zažít v prvotní Církvi s Apostoly. Naše jednomyslnost jí dělá potěšení. Tuším, že naše modlitební úsilí 2. února jí připravilo hodně radosti; kéž můžeme vytrvat! – Jistě: ďábel, ten chce ateismus. Vždycky se bude snažit nás brzdit a ničit naši jednotu. Je dobré být si toho vědomi. Nevěnujme pozornost pění, kterou se vždycky pokusí vytvořit, zůstávejme pokojní a radostní. Pěna opadne, ale plody naší jednomyslné modlitby zůstanou.

Drahá Gospo, přicházíme se schoulit ještě těsněji k Tvému srdci Matky. |

Sr. Emmanuel

Cesta „malé duše“ (2)

V 8. čísle Světla jsme vás seznámili s Colette Estadieuovou. Dnes přinášíme svědectví, které o ní podává její lékařka Catherine Journalová.

Nemocná rakovinou zachraňuje svou lékařku

Počátkem r. 1994 jsem potkala Colette poprvé. Na mé dveře zaklepal Bůh. Neměla jsem o NĚm dosud ani tušení. Colette byla novou pacientkou, jednou z mnoha, které chodí do mé ordinace. Ale protože držela Boha za ruku, zaklepal tiše a neodvolatelně také na moje srdce. Dala mi takovou lekci sebeuskutečnění a lásky, že se mé vidění a slyšení od základu změnilo, takže dnes jsem schopna velice snadno otevřít své srdce.

Pociťuji, jaké je to požehnaní, že jsem ji mohla potkat, a mám radost, že o tom mohu podat své svědectví.

Rakovina prsu a „rakovina srdce“

Diagnóza nepřipouštěla žádnou pochybnost: tvorba metastaze kostí jako následek léčby rakoviny prsu v pokročilém stadiu. Colette tím nebyla ani překvapena, ani znepokojena. Bylo to, jako by to tušila, nebo si to přála...

Rakovina prsu je asi somatizací Colettiny mateřské lásky pro všechny, kteří trpí, typické stigma srdce, které „krváčí“.

Normálně prochází pacient pěti psychologickými stadii, která následují po sobě s větší nebo menší rychlostí:

Stadium odmítání: „To není pravda, že mám rakovinu!“ – Colette tomu byla velice vzdálená; bylo to, jako by si nemoc sama přála.

Stadium vzpoury: „Co jsem udělal, že jsem si to zasloužil právě já?“ – U Colette

to bylo, jako by věděla proč. Žádná pochybnost, žádný vzdor.

Stadium vyjednávání: „Jestli se uzdravím, slibuji ti, Pane, že tě budu poslouchat a milovat.“ – Colette, která již byla poslušná a milovala, přijímala skutečnost, že již nikdy nebude zdravá; o vyjednávání nebylo řeči.

Stadium deprese: Tomu stadiu se Colette vzepřela. Bojovala den co den, aby bolest a utrpení byla schopna nejdříve přijímat, a pak dokonce milovat. Krok za krokem se vzdávala všech svých pozemských představ, aby přešla co nejrychleji do dalšího stadia:

Stadium vnitřního klidu, blaženosti a naplnění: Je jen velmi málo pacientů, kteří dospějí do tohoto stadia. Colette říká: „Když již jednou trpím, chci, abych trpěla co nejužitečněji! Pak vím, že moje utrpení není nic zvláštního.“ Její službou bylo trpět z lásky.

Utrpení trvalo dva roky bez přerušování. Všechny procedury, kterým se zcela dobrovolně podrobila, chemoterapie, ozarování, hormony, morfiem... ukázaly se zcela anebo téměř neúčinné. Během této doby mě brala Colette za ruku a seznamovala mě s Komunitou blahoslavenství, učila mě naslouchat Terezičce od Ježíška, objevovat Martu Robinovou a učila mě modlit se tak, jak se modlila ona; bylo to tak prosté a tak účinné!

Nejvyšší škola sebevyjádření a sebezapření

Čím dále jdeme po té cestě, na jejímž konci jsem zpočátku

viděla jen její smrt, ale Colette naopak Boha a život, tím více jsem chápala, že se zřikala více a více všech pozemských přání. Obětovala se Bohu. Její naděje na uzdravení zcela zmizela. Její fyzické síly se neúprosně zmenšovaly. Její vlasy, její řasy, její ženskost, její krása byly ty tam. Její volní úsilí a její tělesné schopnosti se snižovaly ve prospěch duchovního života a síly, která z ní vzařovala. Posilující spánek nahradily probdělé noci nepřetržité modlitby.

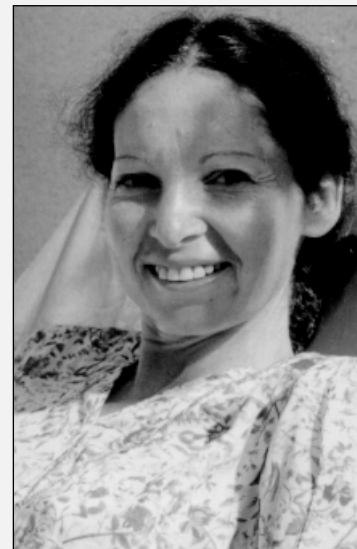
Nejvyšší škola lásky

V listopadu 1995 propukla její nemoc naplno. Celý její kosterní systém byl křehký a připravoval jí nesmírné bolesti. Její játra selhala, nemá žádnou chuť k jídlu, zvrací a hladoví. Její kostní dřeň mizí. Každá chemoterapie je nebezpečná, ale ona požaduje, aby se v boji pokračovalo. Přinesla mi dokumentaci o jednom chemo-„patentu“. Uskutečnili jsme dvě kúry a propukl zánět žil. Následuje »akrobatická« aplikace antikoagulátů. Zánět žil se nejen nezastavil, ale ještě se zhoršil a nastoupilo difúzní krvácení.

V předvečer její smrti jsem ji navštívila v nemocnici. Přes velkou dávku morfia prožívá hotové martyrium. Ptá se: „Co mohu udělat, abych netrpěla?“ – „Nic.“ Ona na to s úsměvem: „Dobře. Obětuji i tyto bolesti. Určitě je někde někdo, pro koho je mohu obětovat.“

Říkám své přítelkyni (neboť se mou přítelkyní skutečně stala!) „Vidím jen jedno řešení: opustíš své tělo a odejdeš zcela určitě na jiné místo...“

Vzala mě za slovo.

Bůh je láska a ta je schopna vytrhávat lidi z ospalosti a prostřednosti.

Ale tato Láska – Kristus – je ukřižovaná a můžeme ji najít jen na kříži.

Proto je Kristus – Láska – někdy tak neznámá.

Chceme totiž lásku, ale odmítáme trpět.

Ježíšova náruč je otevřená, ale ruce má přibité.

Kdo ho chce obejmout, musí ho obejmout i s jeho křížem, musí se zúčastnit jeho agonie.

P. Pio

Při pohřební mši svaté jsem se podivovala, že jsem schopna tolik plakat. Její malé poselství na konci mše svaté⁽¹⁾ byl výrok Marty Robinové, který přijala za svůj a který od té doby stále zaznívá v mém životě a v mém srdci:

„Nikdy jsem nevěřila, že je možno tak velice trpět! Nikdy! Mohu si to vysvětlit jen svou horoucí touhou po zachráně duši.“

Děkuji ti, moje malá Colette, že jsi mě zachránila.

Z *Feuer und Licht* 1/97
přel. -Iš-

⁽¹⁾ Na závěr obřadů obdržel každý účastník lístek s duchovním citátem nebo úryvkem z Bible.

Lůno Panny Marie – oslava života

Křesťanská teologie učí, že lidskou duši tvoří Bůh v okamžiku početí člověka. Člověk má tedy dvojitý původ, jeden darovaný Bohem a druhý, který byl svěřen lidem. Ten druhý je poznamenán dědičnou vinou. V hříchu počala mě moje matka, říká žalmista. Hřích je pramenem všeho utrpení i smrti.

Pokusíme se shrnout zde poznatky, které Duch svatý světil skrze své četné dary (právě jednou z takto obdařených je Colette). To nám umožňuje připomenout si ta duševní zranění, která jsme utrpěli ještě v mateřském lůně, abychom mohli být uzdraveni. Dříve než vykreslíme tento obraz, který je stejně nepěkný jako hřích, nezapomínejme, že bez ohledu na to, jaké budou vzpomínky na dobu našeho života před narozením, narodili jsme se znovu skrze Ježíše Krista a Marii, která je *Příčinou naší radosti a Radostí nad všemi radostmi*. Kristus je náš život a v Ném dojdou všechny naše rány uzdravení.

Zranění »nicotou«

Vzpomeňte si na knihu *Tobiáš*, která píše o mojžíšské tradici, která žádá, aby dítě bylo počato s modlitbou a s touhou (srov. Tob 8,4–9). Dnes se však nemluví o „Vytouženém“, „Božím daru“ (Theodor), ale o „maléru“. Jak nešťastný je tento start do života! Jsme stvořeni pro lásku, a ten, kdo je počat bez lásky, je bytostně zraněn. Děkovat za svůj vznik nedostatku opatrnosti nebo špatným výpočtům, selhání kondomu nebo špatně dávkovaným pilulkám – to není příliš povzbuzující vstup do života.

Toto zranění může vzniknout také tak, že ne oba partneři touží po dítěti, anebo když manželský akt je spíše splněním povinnosti než skutečné lásky. Lidé s tímto zraněním nemají chuť žít. Někteří odmítají již po narození přijímat pokrm. Ptají se, k čemu jsou vůbec na světě, odpírají si radost

z toho, že žijí. „Nemám právo žít, jsem zcela zbytečný“.

Kroky k uzdravení

Každý krok k uzdravení musí začít v hluboké vnitřní modlitbě, nejlépe před svatostánkem. Zpřítomňujeme si okamžik početí. Většina může říct: „Nikdo po mně netoužil ani na mne nečekal. Proč mám žít?“ V tomto nepříjemném, temném a chladném prostředí dejme zaznít Božímu slovu: **Zvol si život, abys byl živ ty i tvé potomstvo** (Dt 30,19b). Zvolili jsme život a musíme jej volit každý den znovu a znovu. Toto cvičení, které zaměstnává všech pět našich smyslů, můžeme opakovat pokaždé, když nás přepadne smutek anebo pocit zbytečnosti. Každé ráno po procitnutí, ještě dříve, než naše myšlenky začnou kroužit, řekněme nejdříve sami sobě a pak nahlas: *Volím život!* Pokud nám toto cvičení připadá z počátku obtížné, pak je to jen proto, že je opravdu potřebné.

Zranění »prázdnou«

Lidé s tímto zraněním se cítí ztraceni, nemají žádný pevný bod, přepadají je ve velkých prostorech a při „prostorové“ hudbě stavu úzkosti, mají strach v noci z nesmírné dálky nebe. Je pochopitelné, že mají obtíže při komunikaci a styku s jinými lidmi. Často nesnesou ani, aby jim někdo položil ruku na rameno. Jednou z příčin tohoto zranění je to, co bych nazval »znásilnění v manželství«, výsledek sobecké žádostivosti a násilí ze strany muže.

Druhou příčinou je stav, ve kterém matka v prvních měsí-

cích těhotenství nevnímá své mateřství. (Matka si toho nemusí být vědoma a může to být skryto i před manželem a jejich rodinou).

V takovém případě postrádá plod kontakt s prostředím v mateřském lůně.

Jiným důvodem konečně je okamžité odloučení od matky po porodu, když např. dítě musí být pro předčasný porod uloženo do inkubátoru, nebo se narodí nemocné a musí být odloučeno od matky kvůli lékařskému zákroku.

Kroky k uzdravení

Nejlepší lék je ve Svaté Rodině, v těch nejdokonalejších mezilidských vztazích, jaké vůbec jsou na světě. Často slyším: „Nevím vůbec, odkud na mne přicházejí ty úzkosti!“ Kořeny těchto úzkostí pocházejí z doby, kdy ještě neexistuje vědomá mluva. Co z té doby zůstává v paměti, je rázu čistě senzuálního. Proto když prožíváme kontakt s Pannou Marií, jsme schopni se čistě senzuálním způsobem rozpomenout na Boha a najít v Ném svoje kořeny. Představme si v hluboké vnitřní modlitbě lůno Panny Marie. Identifikujme se s Dítětem Ježíšem a s tím štěstím, které Ono prožívá. Naslouchejme hlasu Panny Marie a svatého Josefa a představme si jejich něžnost a láskyplnou pozornost k tomu Malíčkému v Matčině lůně.

Zranění skrze smrt

K tomu dochází, jestliže těhotenství začíná krátce po po-

tratu nebo po chybném porodu. Místo, které má darovat život, je poznamenáno smrtí. Někdy se dokonce novému dítěti dává jméno toho zemřelého, aby je „nahradilo“. Toto zranění se projevuje nedostatkem životní radosti a chorobnou fascinací pro všechno, co má něco společného se smrtí. Deprese ze smutku poznamenává děťátko. V období puberty propukají pak úzkosti ze smrti.

U mnohých přetrvává pocit, že nemají žádnou cenu, že jsou jen náhražkou za druhé a že v Božích očích nejsou jedinečnou lidskou bytostí. To trvá až do dospělosti spolu s pocity zatrpklivosti a negativního vztahu k životu. Všechny tyto symptomy se ještě zesilují, jestliže se u matky jednalo o záměrný potrat nebo vůli podstoupit jej.

Kroky k uzdravení

V pohledu Boha a Panny Marie jsme všichni jedineční synové a jedinečné dcery. Každý z nás je od Něho vyvolený a nenahraditelný. *Tyjsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil* (Ž 2,7). Zpívejme Mariin chvalozpěv tou nejradostnější melodií. Mariina radost musí změnit naše vnitřní zabarvení a přivést naši duši k povznesení.

Zranění pocitem hanby

Pramenem tohoto zranění je pocit, že neodpovídáme nějakému skutečnému nebo pomyslnému zákonu. Tak vede tato hanba k poruchám při sociálních vztazích. Např. se stydím za své rodiče, jestliže neodpovídají obrazu, který jsme si o nich vytvořili. Hanba přiměla Adama a Evu k tomu, aby se skryli před Božíma očima. Příčiny hanby jsou různorodé, od mimomanželského početí až k rozvodu. Život se v tomto případě nechápe jako Boží dar, nýbrž jako vloupání.

Kroky k uzdravení

Abychom se vyléčili z pocitů hanby, musíme hodit za hlavu lidská měřítka a spolehnout se na Boží zákony, které spočívají na lásce, vyvolení a účtě. Musíme si uvědomovat důstojnost a vyvolení Božích dětí podle příkladu sv. Pavla, který před tím Krista tak pronásledoval: *Bůh si mě již v lůně matky vybral a svou milostí povolal a rozhodl, že mi zjeví svého Syna (Gal 1,15)*

Když si uvědomíme svou důstojnost, můžeme být od strachu z hanby osvobozeni:

*Tys to byl,
kdo utvořil mé ledví,
v životě mé matky
jsi mě utkal.
Tobě vzdávám chválu za činy,
jež budí bázeň:
podivuhodně jsem utvořen,
obdivuhodné jsou tvé skutky,
toho jsem si plně vědom.
Tobě nezůstala skryta jediná
z mých kostí,
když jsem byl v skrytosti
tvořen a hněten v nejhlubších
útroběch země.
Tvé oči mě viděly v zárodku,
všechno bylo zapsáno
v tvé knize:
dny tak, jak se vytvářely,
dřív než jediný z nich nastal.
(Ž 139,13–16)*

Zranění skrze zbožňování

V tomto případě v protikladu k předchozím příkladům je život sice očekáván, ale nikoliv pro něho samého, nýbrž jako budoucí vlastní majetek. Dítě vyrůstá v pocitu nádoby, která nemá dno, jako snílek, který hledá lidské vztahy, které ho však nemohou uspokojit. Embryo, se kterým se jedná jako s božstvem, nenajde nikdy svou vlastní samostatnost; dítě samo, a dokonce ještě jako dospělý, bude přímo mistrem ve svádění, jak soustředit na sebe pozornost druhých. Ve skutečnosti nikdy úplně nedospěje. Hledá-

ní nemožného, zklamání a deprese, to je osud takového člověka. Mnoho sexuálních perverzí pramení z přání vrátit se ve výrazu lásky do dětského stadia.

Kroky k uzdravení

Toto zranění vede k požadavku po kráse, po absolutnu, po sjednocení, jaké nemůže nikdy splnit žádný lidský vztah. Někteří velcí světci, jako sv. Jan z Kříže nebo Terezie do Dítěte Ježíše, pochopili, že celý svůj hlad po lásce investovali do mystického života. Uzdravení, které vede k samostatnosti na citové úrovni, trvá velmi dlouho a může se podařit jediné tehdy, jestliže se ponoříme zcela a beze zbytku do života s Bohem. Blažení, kteří jsou takto zranění a našli si právě tuto cestu k uzdravení.

Zranění skrze programování

„Nejsem takový, jaký bych měl být. Zklamal jsem očekávání druhých, a to je moje vina.“

To jsou často lidé, kteří jsou nadaní pro mnoho věcí, ale přes to nemají v životě žádný úspěch, protože byli vždy jiní, než jak to rodiče očekávali.

Nejčastěji přechází toto zranění z programování na rovinu pohlaví. Lean Payne nám ukazuje, že mnoho případů souvisí s homosexualitou.

Kroky k uzdravení

Svou identitu nenacházíme v sobě, nýbrž v Kristu. *Když je někdo v Kristu, je to nové stvoření: to staré pomínulo, nové nastoupilo (2 Kor 5,17)*. Svým křtem jsme „naprogramováni“ ke vznešenosti! Uzdravení spočívá v obrácení, tím, že plně a hluboce prožíváme svůj křest.

Slovo biskupa Dr. Andrease Launa

Právě jsem si přečetl, co bratr Efraim napsal o Colette: jaká milost je v této ženě a jaký smutek pro mne: jsem její současník, a vůbec jsem neměl možnost se s ní setkat. Ovšem, usmála by se na mne se svým nadpřirozeným úsměvem, o kterém její přátelé dnes stále ještě hovoří, a řekla by: *Jeho milost ti postačí*. Ano, přirozeně, já to vím a vidím, že mi Bůh ve své lásce daroval a daruje mnohem více, než mohu pochopit a než zasluhuji. Musím se opravit: „Zasloužit“ ve vlastním slova smyslu si Boží milost nikdo nemůže, ona je svobodným a nezaslouženým darem. V každém člověku, i kdyby to byl ten největší světec, korunuje Bůh v lidských zásluhách dar své lásky. Být svatý to neznamena zasloužit si milost, nýbrž přijímat milost.

Kdo byla Colette? Víím jen jedno a to „jedno“ je to „jediné důležité“ v našem životě: Colette byla žena, která přijala Boží milost v plnosti a v plnosti ji zužitkovala. Takto ji cítím a takto ji prosím o její přimluvu.

Mohu to vůbec udělat? Colette není ještě blahoslavenou ani svatořečenou. Katechismus (2683) odpovídá: Svědkové víry, kteří nás předešli, pomáhají nám svým příkladem a svou současnou přimluvou. Když Katechismus říká „především církví uznání světců“, současně potvrzuje: Jsou ještě jiní, kteří nikdy nebyli oficiálně uznáni za světce, ale kteří jsou skutečnými světcí. Jen aby se předešlo zneužití, církev říká: Veřejně mohou být uctívání pouze ti služebníci Boží, kteří byli církevní autoritou oficiálně zapsáni do seznamu svatých a blahoslavených (CJC 1187).

Z toho vyplývá: Veřejně jenom ti, ale soukromě i ostatní.

Kdy pak budeme uctívat „soukromě“, to nám musí naše vírou osvícené svědomí říci ve své vlastní odpovědnosti. V některých případech vede takové lidové uctívání nakonec k církevnímu uznání. Ale křesťanům je dovoleno uctívat zcela soukromě své přátele v nebi. Oni za nás prosí a přijmou nás, až my budeme přecházet na onen svět.

Ostatně my uctíváme všechny ty bezejmenné v onom zářícím zástupu „všech svatých“ a vděčná vzpomínka na ně patří k největším svátkům církevního roku.

Když s touto katolickou otevřeností naslouchám tajemství milosti ve slovech bratra Efraima, cítím v sobě jednu hlubokou jistotu: všechno, co vypráví o Colette, dýchá naprosto

Lásku musíme přijmout. Ten, kdo nepřijal lásku, nemůže být uzdraven; je to jenom sám Pán, kdo v něm může uzdravit všechny jeho nedostatky lásky.

Colette

současným, stále novým, a přece stále stejným duchem svatosti, která „chutná“ po Bohu. Proto i já ji začínám uctívat a prosím o její přimluvu. A jinak budu s trpělivostí očekávat, jak Duch svatý „případ Colette“ vyřeší: bude blahorečená? Bude to dlouho trvat? Nebo zůstane zářící svědkyní Boží lásky ve vzpomínkách Komunity blahoslavenství? Nevím a přenechávám tuto odpověď Bohu. Mezitím ale říkám: Milá Colette, prosím tě o tvou ustavičnou přimluvu. †
př. -lš-

Pane Ježíši, který jsi plnost časů a Pán dějin, připrav naše srdce, abychom s vírou slavili Velké jubileum roku 2000, aby se nám stalo rokem milosti a milosrdenství. Dej nám pokorné a prosté srdce, abychom s novým obdivem rozjímali tajemství vtělení, kterým ses ty, Syn Nejvyššího, v lůně Panny, ve svatyni Ducha stal naším bratrem.

Ježíši, ty jsi Původ a Naplnění člověka, obrať naše srdce k sobě, abychom opustili bludné cesty a šli ve tvých stopách cestou, která vede k životu. Dej, ať věrní svému křestnímu slibu žijeme důsledně svou víru a s nadšením vydáváme svědectví tvému slovu, aby v každé rodině a ve společnosti zazářilo oživující světlo evangelia.

Ježíši, ty jsi Boží moc a moudrost, zapal v nás lásku k Božímu Slovu, v němž zaznívá hlas Otce, který zasvěcuje a zažehuje, živí a utěšuje.

Ty, Slovo živého Boha, obnov ve své církvi misionářského ducha, aby všechny národy poznali tebe, pravého Syna Božího a pravého člověka, jediného prostředníka mezi člověkem a Bohem. Ježíši, ty jsi zdroj jednoty a míru, upevni společenství své církve, dej nový podnět hnutí za jednotu, aby silou Ducha všichni tvoji učedníci byli jedno.

Dal jsi nám jako pravidlo života přikázání lásky.

Učiň z nás budovatele světa vzájemné lásky, v němž mír vítězí nad válkou a nasazení pro život nad kulturou smrti.

Ježíši, jediný Synu Otce, plný milosti a pravdy, světlo, které osvěcuje každého člověka, dej tomu, kdo tě hledá s upřímným srdcem, plnost svého života.

Tobě, který jsi Zachránce člověka, Počátek a Konec času a vesmíru, a tobě, Otče, spolu s Duchem svatým, nekonečnému společenství lásky, buď čest a sláva po všechny věky. Amen.

(*Modlitba, kterou Svatý otec Jan Pavel II. složil pro první rok přípravy na Velké jubileum, věnovaná Pánu Ježíši Kristu.*)

Děkuji ti, Colette...

Moji rodiče byli věřící, již velmi záhy jsem se začal modlit, ale v dospívání jsem přestal vidět smysl v tom, že se modlím. Kdykoliv jsem se snažil spolehnout na to, že mě Bůh miluje, celá moje bytost se proti tomu vzepřela. Rozhodl jsem se, že přestanu věřit v Boha a vytvořím si pro sebe materialistický svět. Vrhli jsem se do světa Petra Pana, do světa snů: parašutismus, horolezectví, motorky, alkohol, fetování, děvčata...

Pak přišlo období strašných vnitřních utrpení a psychologických problémů, které trvalo několik let. Bezmocný a bez opory mravnosti připadal jsem si jako úzkostné dítě, které stále hledá svoji matku. Tehdy mě napadlo obrátit se na Marii a jejího Syna. Časem se mé zdraví o něco zlepšilo, ale moje duše stále trpěla a vnitřní blokády mi bránily vrhnout se do Boží náruče.

Jeden můj přítel mi poradil, abych navštívil Colette v nemocnici.

Musím dodat, že jsem byl dosti nervózní, ale když jsem spatřil její zářící obličej, plný lásky a nasycený Mariinou přítomností, pocítil jsem mír a Colette mě takřka přitahovala. Byl bych rád položil svou hlavu na její tělo poznamenané nemocí a řekl jí »maminko«...

Pak jsme spolu hovořili, vyprávěl jsem jí svůj život, a zatímco jsem mluvil, zdálo se mi, že se nic neděje. – Začala se modlit a odhalila mi, co by 600 let stará psychoterapie mohla jen lehce naznačit.

Viděla mě nejdříve samotného, bez bratří a sester, jen s mým otcem plným pohrdání, který se vzteká na mou matku. Začala udávat stále přesnější a přesnější podrobnosti až k okamžiku mého početí a řekla, že moje matka přijímala toto manželské spojení s rezignací a s pohrdáním. Moje matka shodila ze sebe ve své rezignaci všechny své bolesti a úzkosti a já jsem se tím cítil během devíti měsíců v lůně matky obtížen a utlačen...

Byl jsem zmaten, hrdlo se mi stahovalo a měl jsem poku-

šení to všechno zavrhnout. Ale cítil jsem, že je to přesné vyjádření mého vnitřního bytí. – Colette se za mne modlila a já jsem začal plakat, vyplakal jsem z nehlubšího srdce svou tíseň, já, který jsem 13 let nebyl schopen uronit jedinou slzu. Konstatoval jsem, že jsem trpěl velkým nedostatkem lásky, ne proto, že by mě moje rodina vůbec nemilovala, ale protože mi bylo jasné, že jsem tu lásku, kterou mi rodiče darovali, vůbec nepociťoval.

Colettiným prostřednictvím mi Pán ukázal, že jsem pro něho jedinečný, že Panna Maria mě přijímá, nese mě ve svém klínu s láskou a něžností, kterou jsem v lůně své matky nepociťoval. Mám rodiče v nebi a tyto kořeny jsou důležitější a čistší než ty, které mám na zemi. Mohu svým rodičům odpustit, i když nejsou vinni. Od toho okamžiku se můj život proměnil díky modlitbě a přímlově Panny Marie.

Děkuji ti, Colette, a modli se za mne dále, ty, která jsi tam, kde panuje ustavičně dokonalá láska. ▮

Pascal

Svědectví

Pán ukázal Colettě, že jsem se po jednom měsíci života v mateřském lůně proti němu vzepřela, protože tu byl náhle druhý tvor, moje bliženecká sestřička. Víím, že při porodu řekl lékař mým rodičům, že jedno z dětí mohlo být počato o měsíc později, neboť u novorozeňat byly zřetelné rozdíly ve stupni vývoje odpovídající období jednoho měsíce. Od té doby jsem prožívala stále postoj sebeobran, kterého jsem se chtěla zbavit, ale nemohla jsem. Colette mě pozvala, abych prosila Pána za odpuštění. Tento krok byl nezbytný pro mé další uzdravení.

Když jsem se o několik měsíců opět modlila s Colette a s jejím manželem, měl její manžel vidění: Někdo stojí venku před domem a má strach vstoupit dovnitř, ačkoliv by si to velice přál. Pocit, že mě vystrkují, skutečně způsoboval, že jsem stála vždy na okraji jakékoliv skupiny. A někdy jsem byla žárlivá, když někdo zaujal místo, které jsem chtěla mít já...

Když se Colette za mě opět modlila, pocítila jsme silnou touhu zemřít. Viděla jsem před sebou jako ve filmu svůj porod, jak jsem přicházela na svět no-

žičkama napřed a nemohla jsem popadnout dech, protože hlavička zůstávala uvnitř. Věřila jsem, že musím zemřít, a museli mě několik minut oživit. Lékař řekl mým rodičům, že jsem ještě nebyla zralá pro porod. Moje sestřička mě vytlačila ven. Prožívala jsem její odmítání a byla jsme žárlivá, že nemohu dále zůstat v tomto ráji.

Zatímco se Colette za mě modlila, musela jsem hojně plakat a obdržela jsem milost osvobození od ducha smrti a rivality, který otravoval můj život od mého narození. ▮

Raissa

Modlitba křížové cesty, kterou se modlil Svatý otec o Velkém pátku 1996 v římském Koloseu

Šesté zastavení

VERONIKA UTÍRÁ TVÁŘ PÁNU JEŽÍŠI

Neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kde kdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkrúšený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář (Iz 53,2–3).

* * *

Na vrcholu hory Tábor zářila Kristova tvář jako slunce (Mt 17,2); na Kalvárii je tato tvář celá zakrvácená a není k poznání.

Tam se projevila Boží sláva, zde potupa a důsledek lidského hříchu. Ale ne všichni přijímají trpně zhanobení, jemuž byl vystaven nevinný. Veronika, jedna z žen, překonává bariéry nenávisti a násilí a přibližuje se k Ježíši, aby otřela rouškou jeho obličej pokrytý potem a krví. Je to gesto odvahy a zbožnosti.

Jiná žena umyla jeho nohy, jiné stojí blízko srdci tohoto Spravedlivého, jiné připravují vonné masti pro jeho pohřeb: jsou to prorocká gesta, gesta lásky, která ukazují, kdo je původcem života v církvi.

V tváři odsouzeného zborcené krví spatřuje soucitný Veronika

ničin zrak tvář nejkrásnějšího z lidských synů (Ž 45,3): v tváři zmučeného Krista lze rozpoznat tváře všech uprchlíků, vyhnanců, nemocných a trpících.

* * *

Ježíši, do Veroničiny roušky se vtiskla podoba tvé trpící tváře.

V tváři každého muže a každé ženy se zračí obraz slávy tvého Otce. Hledám tvou tvář (Ž 27,8) všude a nacházím ji v tisíci podobách: v tváři dítěte, starce, nemocného.

Posilni, Ježíši, Veroničin soucit a lásku, aby stírala útechou Ducha svatého obličej zborcené potem a krví, když přichází soumrak života. Kéž pak se do našeho srdce vtiskne pravá podoba tvé slávy, Synu Boží a Synu člověka.

Tobě, Ježíši jenž jsi jaseš a slávou Otce, patří naše věrná a vděčná láska.

Sedmé zastavení

JEŽÍŠ PADÁ PODRUHE POD KŘÍŽEM

Z knihy Pláčů: (3,1–2.9.16) *Jsem muž, jenž zakusil ponížení pod holí jeho prchlivosti.*

Hnal mě a odvedl do temnoty beze světla.

Zahradil mé cesty kvádry, mé stezky rozvrátil.

Nechává mě, abych si o štěrk drtil zuby, srazil mě do popelu. (Pláč, 3,1–2.9.16).

* * *

Na dlouhé cestě na Golgotu Ježíš podruhé padá pod tíží kříže: již předem tak odčiňuje naše pády na cestě životem.

Ale On, který tak umí milovat a trpět, myslí při tom nejen na naše pády, ale i na naši vůli povstat a neztratit ze zřetele náš cíl: pravdu, spravedlnost a dobro.

Malomyslný z lhostejnosti, která jej obklopuje, zmožen obtížemi pociťuje člověk pokušení opustit svou cestu: zdá se mu, že je to marné bojovat proti zlu, proti nespravedlnosti a lži, a v zoufalství klesá na zem.

Osmé zastavení

JERUZALÉMSKÉ ŽENY PLÁČOU NAD JEŽÍŠEM

Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte! Plačte nad sebou a nad svými dětmi; hle přicházejí dny, kdy budou říkat: »Blaze neplodným, blaze těm, které nikdy nekojily!« Tehdy řeknou horám: »Padněte na nás!« a pahrbkům: »Přikryjte nás!« Neboť děje-li se toto se zeleným stromem, co se stane se suchým? (Lk 23,27–31).

Není už slyšet volání davu, který před chvílí žádal Ježíšovo ukřížování.

Je slyšet hlas pláče: ženy pláčou nad Ježíšovým osudem.

Je to výrazný soucit, nesouhlas s odsouzením nevinného, odvážný protest.

Ježíš neodmítá soucit jeruzalémských dcer, ale jde dále: nemají plakat pro něho, On jde s láskou vstříc Otci, ale mají naříkat pro odmítnutí, které

Ale ve své víře vidí Ježíše, jak se zvedá z prachu: pozvedá jej touha dovést až do konce poslání, které mu světil Otec.

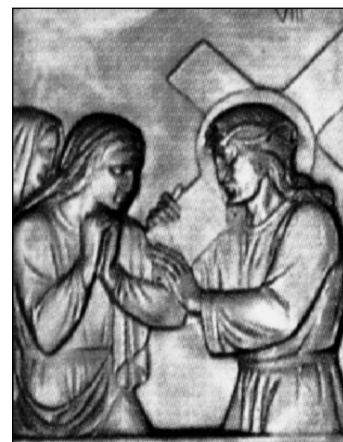
A tak i on se pozvedá a v jeho srdci znovu vzchází důvěra v konečné vítězství Dobra, v definitivní triumf Spravedlnosti, v nekončící zář Pravdy.

* * *

Ježíši, až upadneme, protože naše víra kolísá, přijď a pozvedni nás. Až zmožení nedůvěrou budeme ležet bezmocní, přijď a pozvedni nás.

Až budeme vysílení a zemdlení zmařeným životem, vztáhni k nám, Ježíši, svou ruku na znamení přátelství a života, protože když se náš zrak znovu obrátí k našemu cíli, nastoupíme znovu cestu na svatou horu, do Města Světla.

Tobě, Ježíši, posilo v naší slabosti, patří naše chvála a přátelský dík.

jemu, Mesiáši a Spasiteli, připravilo milované město.

Tak byla zmařena cesta, vedoucí k pokoji (Lk 19,42).

„Neplačte nade mnou!“ Ani v nejhlubším utrpení Ježíš nemyslí na sebe.

„Plačte nad sebou a nad svými dětmi!“ Je to poslední výzva k obrácení, svědectví o jeho lásce. Jakoby říkal: „Z mého soužení poznáváte moji žízeň po vaší spáse.“

* * *

Ježíši, ty jsi plakal nad Jeruzalémem, na který se snášší těžká temná hrozba; jeruzalémské dcery pláčou nad tebou, kterého čeká krutá smrt.

Dej nám, Pane, abychom poznali tajemství tvého pláče: zármutek z odmítnuté lásky, výzvu k pokání, které smývá vinu, křestní zdroj, který zúrodňuje zemi pro hodinu vzkří-

šení mrtvých. Dej nám, Pane, schopnost, abychom zaslechli skrytý pláč lidí, abychom v něm postřehli tichou prosbu, abychom dodali našim bratřím a sestrám naději, aby na naší zemi byly opět blažené klíny, které rodí, a prsy, které kojí.

Tobě, Ježíši, zrozený z Panny, síónské dcery, patří naše dojetí a náš pokorný dík

Deváté zastavení

PÁN JEŽÍŠ PADÁ POTŘETÍ

Dobré je muži, jestliže nosil jho už ve svém mládí. Ať usedne osamocen a ztichne, když je na něho vložil. Ať položí do prachu svá ústa, snad ještě naděje zbývá. Ať nastaví líce tomu, kdo ho bije, a potopou se sytí. Neboť Panovník na věky nezavrhne. Zarmoutí-li, slituje se pro své velké milosrdenství. (Pláč 3,27–32).

NOVÁ POLSKÁ ÚSTAVA POD KRITIKOU BISKUPŮ

Varšava: Polští biskupové kritizovali návrh nové ústavy, protože v něm není výslovně uvedeno, že lidský život musí být chráněn od početí. Není také upřesněno, že sňatek mohou uzavřít pouze dva lidé různého pohlaví.

Parlamentní návrh nové ústavy staví rodinu, manželství a mateřství pod zvláštní ochranu státu. Neobsahuje však zvláštní definici manželství.

Ještě jednou padá Ježíš pod křížem zmožen tíhou lidských hříchů. Ještě dnes padá člověk drcen svými idoly a mýty: pychou a chamtivostí.

Zdá se, že nový pád zmařil v Ježíši sílu dojít na Kalvárii. Ale Duch, který jej dovedl na horu pokušení, mu vlévá novou sílu, aby On, pravý Izák, vystoupil na horu oběti.

A Ježíš vstává, aby došel na vrchol Golgoty v hodinu určenou od Otce.

Svým povstáním nám vlévá odvahu, abychom dorazili až k vrcholu cíle, i když je strmý, tam, kde se pycha změní v pokorné vyznání a egoismus v bratrský dar.

* * *

Pane Ježíši, znovu jsi padl; znovu jsi objal zemi, skropil ji svou krví, »hlasem výmluvnějším než onen Ábelův« (Žid, 12,24).

Nyní ležíš, ale brzy budeš vyzdvižen mezi nebem a zemí, mezi Bohem a lidmi, abys byl prostředníkem Nové smlouvy.

Vlej nám důvěru, abychom, kráčeje vedle tebe, ani pro pády, ani pro soužení, ani pro úzkost nesešli z cesty, která nás vede do zaslíbené země; kéž ve chvíli, kdy budeme ležet povaleni hříchem, pochybností, bolestí, se k nám skloníš a řekneš: »Vstaň a jdi!« (Mt 9,5).

Tobě, Ježíši, který jsi nesl naše slabosti, hymnus chvály, požehnání a slávy.

(Pokračování příště)

Přehlídka umění

Motto: Usilujte o vše, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, co je láskyhodné a chvályhodné.

Církevní střední škola a Střední zdravotnická škola svatě Anežky České pořádají 4. celostátní přehlídku zájmové umělecké činnosti studentů církevních středních škol v Odrách.

Ve dnech 9. a 10. dubna 1997 znovu ožije malé městečko pod Oderskými vrchy čilým ruchem. Opět letos již počtvrté se k nám sjedou studentky a studenti se svými učiteli a vychovateli ze všech středních církevních škol a internátů v naší republice, aby celé dva dny spolu s námi „domácími“ věnovali poezii, hudbě, divadlu, tanci, pantomimě a jiným druhům krásného umění.

První den přehlídky zahájíme v devět hodin slavnostní mší svatou v kostele svatého Bartoloměje v Odrách a posílení dobrým předsevzetím se pak odebereme do Dělnického domu, kde od půl jedenácté bude probíhat program až do odpoledních hodin.

Následujícího dne se po ranní bohoslužbě opět sejdem v osm hodin v Dělnickém domě, abychom pokračovali ve sledování jednotlivých programů.

Stejně jako v minulých letech očekáváme naše věrné účastníky – soubory z Prahy, Bohosudova, Hradce Králové,

Kutné Hory, Kolína, Brna, Kroměříže, Bojkovic, Prostějova a Ostravy. Všechna vystoupení budou také letos hodnotit odborní porotci, kteří všem účinkujícím sdělí nejen svůj názor na jejich vystoupení, ale také jim poradí, jak dále mohou rozvíjet své umělecké vlohly.

V plánovaných chvílkách oddechu po celodenním vystupování budou mít studenti možnost zasportovat si u nás v tělocvičně nebo se oddat společné modlitbě ve školní kapli.

Oba rušné dny vyvrcholí slavnostní večerní galapřehlídkou nejúspěšnějších vystoupení pro veřejnost a čestné hosty. Věříme, že i letos se přehlídka stane naším společným „minisvátkem“ a poskytne všem spoustu neopakovatelných zážitků. Jsme rádi, že počet zájemců o naši přehlídku stále roste a že přicházejí stále noví účastníci.

Kdo bude mít zájem, přijďte se k nám do Oder podívat a povzbudit naše účinkující. Na vaši účast se těší pořadatelé.

Adresa:

Církevní střední škola svatě Anežky České a Střední zdravotnická škola svatě Anežky České, 1. máje 37, 742 35 Odry, tel.: 0656/93 31 95

Členství v církvi není nutné ke spáse

Členství v katolické církvi není bezpodmínečným předpokladem pro dosažení věčné spásky. Toto přesvědčení se zdůrazňuje v dokumentu, který vypracovala Mezinárodní teologická komise Vatikánu ve čtyřletém poradním procesu za předsednictví kardinála Josefa Ratzingera a uveřejněném v jezuit-

ském časopise „La Civiltà Cattolica“. Dokument podtrhuje jedinečnou úlohu Ježíše Krista jako jediného Vykupitele celého lidstva. Kristovu vykupitelskému dílu je podřízena úloha církve pro spásu člověka: „Viditelná příslušnost k církvi není bezpodmínečně nutná ke spáse“.

ČBK

Prof. Ciardi na kněžském dnu v Praze

Praha: Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk uvedl 4. března dopoledne v rámci kněžského dne, na který byli pozváni také řeholníci, řeholnice a laici, přednášku prof. Fabia Ciardiho z Itálie na téma „**Teologie dnes, teologie Božího Slova**“. Přítomen byl také apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giovanni Coppa a všichni pražští pomocní biskupové – Jaroslav Škarvada, Václav Malý a Jiří Paďour. Duchovním zamyšlením o nezbytnosti odpuštění a prožívání postní doby uvedl kněžský den biskup Paďour.

Fabio Ciardi (*29. 11. 1948) je členem misionářské Kongregace oblátů Panny Marie. Na kněze byl vysvěcen v r. 1975, doktorát teologie získal

v r. 1981. Přednáší na Institutu Claretianum, Papežské salesiánské univerzitě a v letech 1983–1989 přednášel spirituální teologii na teologické fakultě Lateránské univerzity. Dnešně působil jako rektor semináře oblátů v Římě. Od r. 1995 pracuje v Kongregaci pro instituty zasvěceného života a pro společnosti apoštolského života. Rediguje časopis „Unità e Carismi“, který vychází v sedmi jazycích a je aktivně zapojen do hnutí Focolare.

Život mezi studenty na univerzitách a v seminářích prof. Ciardimu ukázal, že teologie se musí rodit ze života a sloužit životu. V úvodu své přednášky uvedl tři základní chápání pojmu teologie: „Teologie je slovo, kterým se Bůh obrací

k člověku – zjevení. Slovo, kterým se člověk obrací k Bohu – modlitba. Slovo člověka o Bohu – hledání, aby bylo možno pochopit kdo je ten, kdo mluví a k němuž člověk mluví.“

Od dnešní teologie se očekávají odpovědi na základní existenciální otázky, a zároveň se od teologie požaduje, aby měla stále více na zřeteli teologickou hodnotu křesťanské zkušenosti, zvláště mystické. Je zde zřejmá snaha překonat „rozvod mezi teologií a spiritualitou“. Nová teologie vyžaduje také novou metodologii. Jde o hovor o Bohu, ale prioritně hovoří Bůh. Této teologii se lze naučit jen od Ježíše, který uprostřed teologů mluví o Otci. Nepředává jen intelek-

tuální zkušenost, ale zapaluje srdce jako po svém zmrtvýchvstání učedníkům na cestě do Emauz.

Prof. Ciardi zdůraznil několik ústředních teologických témat:

- * zaměření na Trojici
- * ústřední postavení velikonocního tajemství
- * mariánská dimenze, Maria jako učitelka

V hlavní části přednášky se prof. Ciardi zabýval postavením Božího slova v teologii. Uvedl, že není jen teologickým aspektem, ale je samotným srdcem teologie, tvoří ji. Boží Slovo tvoří život, protože je živé a je třeba dovolit tomuto Slovu, aby v nás žilo: „Evangelium chápe jen ten, kdo ho žije“ (sv. Jeroným).

ČBK

□ Zasedání spolkového výboru Ackermann-Gemeinde

Pravidelné zasedání spolkového výboru Ackermann-Gemeinde se ve dnech 28. 2. – 2. 3. uskutečnilo v diecézním středisku sv. Ulricha v Augsburgu (SRN) za účasti představitelů všech spolkových zemí Německa.

K delegátům promluvil v sobotu 1. března náměstek ministra zahraničí ČR dr. Cyril Svoboda o krocích, které vyplývají z podpisu česko-německé deklarace. O nadějích a křížích katolické církve v naší zemi hovořil generální sekretář ČBK Mons. Karel Simandl. Zdůraznil dvě odlišné tradice – český a moravský katolicismus a současný stav, kdy 3/4 katolíků žijí v moravské církevní provincii. Zabýval se otázkou formace laiků, katechetů, církevního školství, rozvojem tiskového apoštolátu, průběhem svatovojtěžského milénia a přípravou na návštěvu Svatého otce v ČR.

□ Manželství na zkoušku je zradou

Vatikán: Manželská smlouva, uzavřená jen na určitou dobu, by byla pro manželství podle názoru kuriálního kardinála Alfonse Lopeze Trujilla jistým druhem „harakiri“. Byla by to zrada na smyslu a chápání manželství, které znamená oddanost pro celý život. Závazek k lásce a věrnosti dvou manželů je základnou budoucnosti světa a úlohy rodiny.

Proti reformním návrhům anglických intelektuálů – změnit manželství v časově ohraničenou smlouvu, která by se dala modifikovat – se postavili také další církevní hodnostáři jako kardinál Ersilio Tonini a další.

□ První žena na teologické fakultě v Innsbrucku

Innsbruck: Teologická fakulta v Innsbrucku zažila v minulých dnech mimořádnou událost: Poprvé od jejího založení císařem Leopoldem I.

v r. 1669 se univerzitní asistentkou habilitovala žena – Silvie Hellová. Habilitační práci na téma „Konfesionálně různá manželství“ získala pověření k vyučování pro obor „dogmatika a ekumenická teologie“.

Vedle své vědecké práce se tato teoložka intenzivně věnovala výzkumu v oblasti ekumeny.

□ Žena šéfredaktorkou církevních novin

Indie: Poprvé stojí žena v čele indických katolických církevních novin. Indický nejstarší katolický týdeník „The Herald“ nyní řídí řeholní sestra. Arcibiskup z Kalkaty Henry D'Sonza jmenoval do této funkce sestru Caridadu Paramundayilovou. Jmenování vyvolalo nejen souhlas, ale také kritiku, protože se sestře Caridadě vytýkají nedostatečné znalosti novinářské profese.

„The Herald“ byl založen v r. 1839. Od té doby vycházel tento týdeník s různými přestávkami a pod různými jmény.

□ Humanitární dary od vojáků z Bosny

Kutná Hora/Bosna: Vojáci 6. mechanizovaného praporu Armády ČR, který se podílí na misi SFOR v Bosně, financují dva humanitární dary dětem v České republice. První – inhalátor – byl předán velitelem praporu před Vánocemi loňského roku v Pardubicích, druhý byl předán za přítomnosti starosty města Kutná Hora RNDr. Ivo Šance vojenským kaplanem P. Tomášem Holubem a zástupci praporu na místní radnici 3. března.

Jedná se o invalidní vozík pro Ondřeje Pavlíka z Kutné Hory (*8. 3. 1990), který trpí od narození diparetickou formou dětské mozkové obrny. Garantem celé akce je primář dětského oddělení nemocnice v Kutné Hoře MUDr. Kestřánek, přítomen bude také zástupce firmy Transitservis, která tyto vozíky distribuuje. Cena daru je přibližně 25 tisíc Kč.

ČBK

AVETOUR – 1997

Jiří Chválek

Fr. Kupky 445,

518 01 Dobruška

tel.: 0443/219 29, 0602/44 16 70

IZRAEL – SINAJ – 11. 4. – 24. 4. – 18 990 Kč – busem a lodí, zpět letecky.

IZRAEL – 24. 4. – 1. 5. – 16 450 Kč – letecky.

IZRAEL – SINAJ – 24. 4. – 1. 5. – 16 990 Kč – letecky.

IZRAEL – SINAJ – 1. 5. – 14. 5. – 18 990 Kč – letecky tam, zpět lodí přes Středozemní moře a busem.

IZRAEL – EILAT – RUDÉ MOŘE – 1. 5. – 14. 5. – 17 990 Kč – letecky tam, zpět lodí přes Středozemní moře a busem.

MEDJUGORJE – 26. 3. – 1. 4.; 7. 5. – 13. 5.; 14. 5. – 20. 5.; 20. 6. – 27. 6.; 13. 8. – 19. 8.; 10. 9. – 16. 9. – cena vždy 1 600 Kč.

GARABANDAL – Lurdy, La Saletta – 7. 4. – 14. 4. – 4 300 Kč – Mariánské exercicie.

VELKÝ AFRO-EVROPSKÝ OKRUH – Lurdy, La Saletta, Fatima, Garabandal, Montserrat, Granada, Salamanca aj., Maroko – Casablanca, Rabat, Marakéš aj. – 21. 5. – 7. 6. – 13 990 Kč.

VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH – Lurdy, La Saletta, Fatima, Montserrat, Garabandal aj. – 24. 5. – 5. 6.; 9. 8. – 21. 8. – 7 290 Kč.

VELKÝ ITALSKO-SICILSKÝ OKRUH – Assisi, Řím, Pompeje, San Giovanni Rotondu, Syrakusy, Etna aj. – 3. 7. – 12. 7. – 7 290 Kč.

LA SALETTA – 26. 7. – 1. 8. – 3 490 Kč – Mariánské exercicie.

ROSA MYSTICA – Montichiari, San Damiano, Schio – 5. 6. – 10. 6. – 3 190 Kč.

19. 3. 1997 V 18.00 HOD. ZAHÁJÍ EKUMENICKOU BOHOSLUŽBOU RADIO PROGLAS SVOJE VYSÍLÁNÍ NA NOVÉ FREKVENCÍ 93,3 MHZ Z VYSÍLAČE NA PRADĚDU.
VLEPIT INZERÁT VÉRITÉ
PROSÍM VYSTŘIHNOUT ŘÁDEK
S DATEM 7. 2. – 13. 2. 1997
Biskupství ostravsko-opavské vyhláší výběrové řízení na obsazení místa ŘEDITELÉ BISKUPSKÉHO GYMNÁZIA V OSTRAVĚ-ZÁBŘEHU.

Požaduje se vysokoškolské vzdělání pedagogického směru, nejméně čtyřletá pedagogická praxe, předpokládá se uplatňování křesťanských zásad v osobním životě a občanská bezúhonnost.

Přihlášky zasílejte do 14. března na adresu Biskupství ostravsko-opavské, nám. Msgr. Šrámka 4, 728 01 Ostrava 1.

K přihlášce připojte kopii dokladu o nejvyšším ukončeném vzdělání, životopis a přehled praxe.

VYPRÁVENÍ O SVATÉM KŘTU je knížka pro kmotry, rodiče, křtěnce, dědečky a babičky i jako dárek ke křtinám. Napsal P. Odvárka, mnoho obrázků, cena 20 Kč. Dále nabídka 20 pohlednic barevných s kapličkami za 40 Kč. Zašleme složenku, objednejte na adrese: Klub mladých – 257 91 Sedlec-Prčice!

Sestry boromejky nabízejí pro děvčata tyto termíny exercicií:
VE ZNOJMĚ – HRADIŠTI:

12. 5. – 16. 5. (18 – 25 let)

7. 7. – 11. 7. (15 – 17 let)

14. 7. – 18. 7. (15 – 17 let)

21. 7. – 25. 7. (15 – 17 let)

28. 7. – 1. 8. (18 – 25 let)

8. 9. – 12. 9. (18 – 25 let)

V MĚSTĚ ALBRECHTICÍCH:

11. 8. – 15. 8. (15 – 17 let)

18. 8. – 22. 8. (18 – 25 let)

V MORAVSKÝCH BUDĚJOVICÍCH:

19. 5. – 23. 5. (18 – 25 let)

15. 9. – 19. 9. (18 – 25 let)

Kontaktní adresa: S. M. Radomila Sekundová SCB, S. M. Alena Bártová SCB, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, Šporkova 12 tel.: 02/53 99 16

DON BOSKO OTEVÍRÁ DVEŘE VŠEM

Střední odborné učiliště DON BOSCO ve Vřesovicích přijímá žáky pro školní rok 1997/98 na obor stavební a v případě zájmu na obor Farmář – farmářské práce (zem. výroba, opravy zem. strojů, zahradnictví apod.).

Hlásit se můžete do 15. března 1997. Přednost mají uchazeči z nejslabších sociálních podmínek, prospěchově nejslabší a i s výchovnými problémy. Jsme zařízení s trvalým pobytem, jde nám o vzdělání, ale i o výchovu. S žáky pracujeme individuálně v duchu Dona Boska.

CYRILOMETODĚJSKÉ GYMNÁZIUM V PROSTĚJOVĚ
 Komenského ul. 4, tel. (0508) 20330, tel./fax. (0508) 22270

Přijímá přihlášky
ke studiu do 1. ročníku (primy) osmiletého gymnázia
Podmínky pro přijetí:

- úspěšné absolvování 5. ročníku základní školy
- úspěšné vykonání přijímacích zkoušek z českého jazyka a matematiky

u žáků s vynikajícím prospěchem je možno přijetí bez přijímacích zkoušek

Gymnázium je církevní školou a je určeno pro děti všech (i nevěřících) rodičů, kterým záleží na kvalitním vzdělání i humánní výchově jejich dětí

Studentům našeho gymnázia nabízíme:

- systematickou přípravu ke studiu na všech typech vysokých škol podle generalizovaného učebního plánu MŠMT ČR
- jazykovou výbavu umožňující studium v zahraničí
- možnost volby zaměření studia podle nadání a zájmu studenta
- účelové ekonomické zaměření umožňující přímé uplatnění v praxi
- širokou nabídku volitelných a nepovinných předmětů
- studijně poznávací zahraniční zájezdy v každém ročníku
- prázdninový pobyt v Belgii
- pomoc při zajištění ubytování a stravování
- zpěv ve sboru školy spolu s účastí na zahraničních zájezdech sboru
- vedení ke skromnosti, obětavosti a pomoci ostatním lidem
- osobní laskavý přístup podporující rozvoj osobnosti studenta.

Škola usiluje o slevy a podporu na tak symbolickém školném, které činí 1.000 ev. 1.500 Kč za školní rok.

BLIŽŠÍ INFORMACE TELEFONICKY NEBO OSOBNĚ V KANCELÁŘI ŠKOLY

Přihlášky zasílejte prostřednictvím ZŠ do 15. 3. 1997.

 Kolegium katolických lékařů v Brně pořádá v **pátek 14. 3. 1997 přednášku** Mons. Josefa Laštovicy z Vatikánu na téma **Lidská sexualita – pravda a význam**. Přednáška se koná v Centru dětských odborných služeb v Brně, Žerotínovo nám. 4-6 a začíná v 17.00 hodin.

Neděle 16. 3. – 5. post. – Jan 12,23–25

Vidět Ježíšovu slávu v jeho smrti na kříži, to je dost těžké, ale nebolí nás to tak, jako když máme sami ve svém životě umírat po způsobu pšeničného zrna. Tak těžko se často vzdáváme svých samozřejmých, údajně oprávněných, velmi ušlechtilých plánů, požadavků, představ, nároků, snů... Nechat je umřít? Zdá se to zlé. Ale horší je, když člověk zůstane zakuklený ve svém strachu, že o něco přijde, nebo v pocitu vlastní důležitosti.

Pondělí 17. 3. – Jan 8,1–11

Ježíš neodsoudil ženu, ale odsoudil hřích. Pro nás bývá snazší udělat to právě naopak. Je naléhavě nutné prožít, že sám nejsem Ježíšem odsouzen. Potom totiž budu moci „osvobodit“ i ty, které jsem v srdci odsoudil.

Úterý 18. 3. – Jan 8,23–24

Ten, který je „shůry“, se vtělením zamíchal mezi ty, kdo jsou „dole“ (tedy mezi nás) – je to nepochopitelné, ale zásadní. Neuvidím-li já, hříšník, Ježíše vedle sebe, Ježíše, který mě zachraňuje, zůstávám bez pomoci ve svých hříších jako v hromadě sněhu – nevyhrabu se.

Středa 19. 3. – svatý Josef

Mt 1,16.18–21.24a

Do obyčejného života Josefova vstupuje Boží tajemství, připravované od věčnosti. Není snadné ho pochopit, ale je možné ho přijmout. Josef souhlasí s Bohem. Na stejnou cestu jsme zváni i my.

Čtvrtek 20. 3. – Jan 8,54–55

Není to dobré, když nám Ježíš a Otec splývají, když je bez problémů a bezmyšlenkovitě zaměňujeme. Ježíš ukazuje Otce. Podíváme se teď tím směrem s Ním.

Pátek 21. 3. – Jan 10,31–32

Pro křesťana je předem absolutně nepřijatelná myšlenka, že by mohl Ježíše kmenovat. A přece – nechme vystoupit z hlubiny našeho srdce ty chvíle či situace, kdy nám Ježíš „překážel“, kdy nás „zklamal“, kdy bychom tedy možná kmenovali, kdybychom si troufli. Pokusme se změnit tento skrytý odpor v souhlas a dík.

Sobota 22. 3. – Jan 11,45–48

Uvěření v Ježíše opravdu přináší komplikace. I my bychom mohli přijít o něco, co by nám „Římané“ vzali. Není-li církev nejen navenek, ale i uvnitř chudá, tedy ochotná přijít pro Krista o cokoli, je v akutním nebezpečí nevěrnosti právě tomu Kristu a jeho cestě.

Neděle 16. března 5. neděle postní	- 1. čt.: Jer 31,31–34 Ž: 51 (50)3–4.12–13.14–15 2. čt.: Žid 5,7–9 Ev.: Jan 12,20–23	odp.: 12a
Pondělí 17. března férie	- 1. čt.: Dan 13,1–9.15–17.19–30.33–62 Ž: 22,1–3a.3b–4.5.6 Ev.: Jan 8,1–11	odp.: 4ab
Úterý 18. března férie	- 1. čt.: Nm 21,4–9 Ž: 101,2–3.16–18.19–21 Ev.: Jan 8,21–30	odp.: 2
Středa 19. března slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie	- 1. čt.: Sam 7,4–5a.12–14a.16 Ž: 89 (88)2–3.4–5.27+29 2. čt.: Ďm 4,13.16–18.22 Ev.: Mt 1,16.18–21.24a	odp.: 37
Čtvrtek 20. března férie	- 1. čt.: Gn 17,3–9 Ž: 104,4–5.6–7.8–9 Ev.: Jan 8,51–59	odp.: 8a
Pátek 21. března férie	- 1. čt.: Jer 20,10–13 Ž: 17,2–3a.3bc–4.5–6.7 Ev.: Jan 10,31–42	odp.: stov. 7
Sobota 22. března férie	- 1. čt.: Ez 37,21–28 Ž: 31,10.11–12ab.13 Ev.: Jan 11,45–56	odp.: 10d

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	16. 3.	17. 3.	18. 3.	19. 3.	20. 3.	21. 3.	22. 3.
Antifona	270	270	270	1324	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	271	1325	271	272	271
Antifony	387	828	843	1325	874	890	906
Žalmy	813	828	843	813	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	388	392	395	1326	402	406	409
Antifona k Zach. kantiku	388	392	395	1326	402	406	409
Prosby	388	392	395	1326	403	406	410
Záv. modlitba	389	393	396	1327	403	407	410
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	1264	273	273	273
Antifony	273	273	273	1327	273	273	273
Žalmy	818	833	849	1265	879	895	911
Krátké čtení	389	393	396	1327	403	407	410
Záv. modlitba	389	393	396	1327	403	407	410
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	268	268	268	1322	1322	268	269
Antifony	386	390	838	1323	1328	884	900
Žalmy	808	823	838	1751	1761	884	901
Kr. čtení a zpěv	386	390	394	1323	1329	405	408
Ant. ke kant. P. M.	387	391	394	1324	1329	405	408
Prosby	387	391	394	1324	1329	405	408
Záv. modlitba	389	389	393	1327	1327	403	407
Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1257	1260

Představujeme

Vám...

Knihy si můžete objednat na adrese:

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

SEXUÁLNÍ VÝCHOVA S OTAZNÍKEM (obj. č. 3153)
Melvin Anshell

Do rukou našich čtenářů se dostává cenově přístupná, rozsahem útlá, ale svým významem velmi aktuální publikace O sexuální výchově s otazníkem. Jedná se o český překlad amerického titulu *What's wrong with sex education*. Jejím autorem je uznávaný internista a psychoanalytik MUDr.

M. Anshell, zakládající člen Americké asociace rodinných lékařů, stálý člen Americké asociace psychosomatické medicíny a stálý rada Všeamerické lékařské společnosti, činný jako soudní znalec ve sporech o práva dětí a jejich ochranu. Nejde o suchopárnou učebnici ani o populistický elaborát na uvedené téma, kterých jsou poslední dobu naše média plná. Zdravotnické veřejnosti není jméno dr. Anchella neznámé. Přepis jeho přednášky z vídeňského Kongresu o rodině přetiskly na tematické dvojstraně Zdravotnické noviny č. 51–52/1992. Knižka určená rodičům, učitelům a odpovědným pracovníkům školských úřadů má obsah v podstatě shodný s onou přednáškou. Na větším prostoru a s větší naléhavostí se v ní autor snaží upozornit na zásadní problémy, které masová aplikace programů sexuální výchovy postavila před americkou společností, a jejich kořeny. Svá tvrzení seriózně podkládá nejen svou letitou praxí, ale staví na pracích známých odborníků od Freuda po současníky včetně těch, kteří se angažovali právě na prosazení povinné sexuální výchovy do amerických škol jako A. Kinsey či W. Masters. Navíc upozorňuje na zdroje neočekávaně negativního efektu protidrogových školských programů, které se paradoxně ukázaly být spíše šířiteli než prevencí narkomanie.

Stručnou a přístupnou řečí psaná brožura je pádnou odpovědí těm, kdo kritizují rezervovaný postoj ministerstva školství a jeho obavy, abychom neopakovali neblahé zkušenosti s výsledky masově zavedené sexuální výchovy. Na konkrétních příkladech a jasně odborně podložené argumentaci si čtenář může ujasnit, jak dalece jsou seriózní a reálně únosné v poslední době opět vystupňované tlaky našich „odborníků“ na zajištění odbytu dávno připravených a v některých případech již i vytištěných problematických učebnic a „osvětových“ textů.

Brož, A5, 114 stran, cena 30 Kč.

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Malice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

Malice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výplatné

Poštovné úvěřováno

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Malice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Malice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, š. p. ZsRF Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tisků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.